

Драconi, вперед! (скорочено)

Катерина Штанко

Катя Штанко

Пригодницько-детективна казкова повість "Вперед, дракони!"

Частина 1. Зростити чудовисько

1. Ботанік

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Хлопчик Михась дуже любив рослини, хоч таке захоплення більше підходить дівчатам. Звичайно, він любив і поганяти з хлопцями м'яча, і покататися на скейті, і посидіти перед монітором. Почалося все з того, що якось взимку під час прибирання Михась знайшов за холодильником стару цибулину. Дідусь порадив покласти її у склянку з водою. За три дні з'явилися зелені пір'їнки. Михась із захопленням спостерігав за ними, але мама зрізала їх для борщу. Хлопець обурився, але наступного дня мама принесла йому справжній горщик зі справжньою землею. Вони разом посіяли справжнє насіння. Невдовзі у кімнаті хлопчика жило багато рослин. Особливо Михася приваблювали рідкісні рослини. Ще в першому класі він вирішив стати Ботаніком, тож не ображався, коли в школі його так і називали.

Того літа Михась разом з батьками та однорічним братиком Костиком відпочивав у Ялті. Хлопець хотів відвідати Нікітський ботанічний сад, бо там були рідкісні рослини. Мама й тато були не проти, але братик дуже вередував, бо в нього різалися зуби. Передостаннього дня Михась сказав, що піде сам у ботанічний сад. Лише тоді батьки посадили Котьку у візочок і всією родиною вирушили на омріяну Михасеву екскурсію. Братик знову вередував, тому тато дозволив Михасю гуляти самому, а зустрітися вони планували о третій біля виходу. Хлопець рушив повз рідкісні квіти й дерева, проте думав лиш про те, навіщо людині молодші брати і чи потрібен батькам старший син, якщо всю свою увагу вони віддають молодшому.

2. Дослідна ділянка №77

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Так хлопець заглибився у нетрі парку. У його серці вирувала образа, і він зовсім не звертав уваги, куди його несуть ноги. Михась завернув у першу-ліпшу хвіртку, хоч на ній була табличка про те, що вхід заборонено, бо це дослідна ділянка №77. Тож хлопець потрапив у ЕДІФФіФ – Експериментальний Інститут Фольклорної Флори і Фауни. Невідомо, хто й чому саме в цей день залишив хвіртку незамкнену на жоден з семи замків.

Коли до Михасевої кросівки втрапив камінець і хлопець нахилився, щоб його витрусити, він почув голос маленької червоної квіточки. Вона просила зірвати її. Хлопчик уже й руку простяг, та раптом побачив на ґратах табличку із застереженням не зривати. Нарешті він помітив, що дерева і квіти оточені міцними ґратами й високими парканами з гострими залізними шпичаками. За сусіднім парканом росла невеличка яблунька. Її яблука були наче золоті. Одне зірвалося з гілки й спинилося біля самих Михасевих ніг. Хлопець прочитав на табличці, що це молодильні яблука, один раз вкусивши, помолодшаєш на 11 років. Михасеві було саме 11 років і шість місяців, тож він вирішив не кусати, щоб не починати все початку. Хлопець побачив також кущик, у пуп'янках якого жили летючі музики. Від цієї музики його руки й ноги просто самі собою почали смикатися в такт мелодії. На щастя, Михась прочитав, що танці можна зупинити словами "Я не танцюю!". Сусідкою летючих танцюристів була старезна верба, з якої з'являлися зелені прялі. Михась пригадав казку про дівчину, яку люта мачуха змушувала прясти всяку всячину. Коли він тихенько промовив пісеньку з цієї казки: "Вербо яра, відчинися, Ганна-панна йде!", з верби вистрибнули дівчата з прялками в руках. Вони були гарні, але надто вже зелені. Дівчата не переставали прясти, і їхні нитки заповнювати собою усе навкруг. Михась наважився натиснути червону кнопку з написом "ALARM!", яких тут було багато, і кинувся навтьоки.

3. Насіння драконячого дерева

Хлопець мчав, куди бачать очі, проминув безліч чарівних рослин, а коли оговтався, то опинився в глухому куті, майже носом торкаючись таблички, де йшлося про драконяче дерево. Ґрати довкола цієї рослини були потрійні. Зовні на огорожі було прилаштовано чотири вогнегасники і три скриньки з червоними кнопками "ALARM!". Поряд – ящик з піском та всіляке протипожежне знаряддя. Драконяче дерево хоч і було здоровезне, але якесь ніби іграшкове, ніби мала дитина невміло зліпила його з пластиліну. Хлопцеві раптом здалося, що просто на стовбурі відкрилося яскраве блискуче око й цікаво зиркнуло на нього. Коли Михась почав вдавати, ніби старанно вивчає червону кнопку тривоги, то бічним зором ясно побачив, як на стовбурі перекліпуються вже аж три ока. Зненацька одна з гілок здригнулася, щось перелетіло через огорожу й до ніг хлопця ляпнулося щось схоже на велику блакитну напівпрозору грушу. Хлопець відчув голод і з'їв грушу, хоч спершу трохи вагався. Від груші залишилися синя кісточка – доволі велика, як голубине яйце – кругленька і з гострим носиком. Ніяких змін з хлопцем не сталося. Він подумав, що це насіння обов'язково треба посадити.

4. Жовтогарячі господарі

Ботанік хотів уже бігти до батьків, коли його заскочили двоє дядьків у жовтогарячих скафандрах і шоломах. Хлопця запитали, до яких рослин він підходив, чи до чогось торкався, з кимось розмовляв. Михась збрехав, що нічого не бачив, не їв і віддав золоте молодильне яблуко, яке прихопив з собою. Хлопець лише промовчав про сховану в кишені грушеву кісточку.

Жовтогарячі вивели хлопця з дослідної ділянки №77 і привели до батьків. Хлопець непомітно засунув кісточку драконячого дерева в Котьчин візочок, під подушку. Жовтогарячі дядьки пообіцяли батькам, що Михась швидко повернеться, і повели його в медичний блок. Там хлопця оглянув лікар, потім його змусили старанно помитися під душем, а тоді ще й ретельно чимось обробили одяг. Коли ті двоє нарешті скинули свої жовтогарячі скафандри, то виявилось, що то не дядьки, а молоді привітні хлопці. Звали їх Олекса та Мурат. Вони пояснили, що навчаються в аспірантурі Інституту Експериментальних Досліджень Фольклорної Флори та Фауни. Довідавшись про Михасеве захоплення рослинним світом, вони одразу почали називати хлопця "колегою" і навіть показали йому кілька досить цікавих, але звичайних рослин. Наостанок аспіранти повідомили хлопцеві номер телефону свого дослідного інституту, щоб телефонував, помітивши щось незвичайне.

Коли родина Вербицьких повернулася до готелю, Михась почав шукати кісточку. Він побачив, що її гризе Котька, і відібрати було важко, але все ж таки вийшло. Вночі Михасеві наснилося драконяче дерево, рясно обвішане стиглими блакитними грушами. Зранку родина Вербицьких дісталася до Сімферопольського аеропорту й вилетіла додому в Київ. Лише в літаку Михась нарешті добре роздивився насінину. Вона була трохи подряпана з одного боку новим Котьчиним зубом, але не надто. Вдома хлопець узяв найбільший горщик із землею і дбайливо посадив туди синє зернятко драконячого дерева.

5. Воно проростає

Цілий тиждень не з'являлося жодних ознак проростання. Ботанік вже був злий на братика, який пошкодив рідкісне насіння. Минув місяць, проте й досі нічого не проросло. Якось до кімнати завітав Котька, який уже вчився ходити. У рученятах малий стискав кухлик з томатним соком. Коли Михась задивився на рослину, яку поливав, Котька вилив свій сік у вазон з насіниною драконячого дерева. Розлючений Михась виніс брата з кімнати, а потім побачив, що з землі виткнувся маленький міцний паросток. Михась почав поливати насіння томатним соком, і незабаром з'явилася яскраво-синя, вкрита дрібненькою блискучою лускою, рослина.

За два тижні синій паросток виріс сантиметрів на двадцять і значно потовщав. З одного боку на ньому з'явилася світла пляма, вкрита рудим ластовинням. Згодом маленьке драконяче дерево випустило три пари товстих міцненьких листочків. Згодом

почали відростати ще два листки, але чомусь набагато більші за розміром, ніж попередні. На самому вершечку паростка випнулися дві великі бруньки.

6. Хвостаті похибки та інші нісенітниці

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Після повернення з Криму з Михасем почали відбуватися незбагненні речі. Він помітив, що в класі мешкають сірі істоти з довгими закрученими хвостами. То були похибки, які стрибали на дітей, котрі відповідали біля дошки. Вони мурмотіли у вуха дітей неправильні відповіді. На жаль, крім Михася, ніхто не бачив тих шкідників. Коли ж учень відповідав правильно, то з'являлася "блискуча відповідь" – довкола учня раптом вибухав маленький, але неймовірно яскравий феєрверк. Пізніше Михасеві почало здаватися, ніби кішки, собаки та птахи розмовляють досить зрозумілою мовою. А якось у маминому кошику, куди вона складала мотки ниток, шпиці і недоплетені светри, хлопець несподівано угледів крихітного волохатого дідуганчика. Той сказав Михасеві, що не слід було тягти до хати заморську птицю. Хлопець нічого не розумів і хотів запитати дідуса, що відбувається, але той сховався.

Михась чув, як розмовляють і його рослини, лише драконяче дерево ніколи нічого не казало. Якось в кімнату увірвався Котька і тицьнув у руки старшому брату велику грушу. Останнім часом між братами Вербицькими панував лад, адже Михась тепер розумів свого брата так само, як і голоси рослин. Невдовзі мама забрала Котьку і повела гуляти на вулицю, а Михась знову засів за уроки. Подарована Котькою груша залишилася лежати у "драконячій" вазоні. Коли Михась зробив уроки, то побачив, що на краю горщика лежав лише жалюгідний огризок.

7. Хо! Хо! Хо!

І тут Михась нарешті дещо збагнув. Він сів біля драконячого дерева і сказав, що досить прикидатися, пора вилазити. З вазона з'явилося драконення і лизнуло щоку хлопця гарячим шорстким язиком, потерлося об скроню головою. Хлопець замислився, що ж тепер скажуть батьки. Тут раптом знову з'явився дивний дідусь і сказав, що цей дракончик фруктовий, тобто харчується фруктами та овочами. Дідок розповів дещо і про себе: він фамільний домовик, який опікується родиною Вербицьких з 1632 року. Звався він Домінус Верба. Михась замилювався дракончиком, який увесь блискотів і мінився спалахами різних відтінків синього кольору, а його лазурові крильця сяяли золотими плямками. Хлопець був трохи здивований, коли дізнався, що дорослий фруктовий дракон виростає до 49 метрів у довжину. На щастя, попереду було ще сім років, поки дракон виросте. Від пана Домінуса хлопець дізнався, що і сам має очі й вуха

дракона, бо з'їв драконячу грушу. Лише зовні Михась був схожий на хлопця, а насправді був драконом. Молодший братик теж був драконом, бо трохи надгриз насіння драконячого дерева. Коли домовик зник, дракончик заговорив з Михасем. Хлопець дав йому ім'я Хома.

Хома оселився під Михасевим ліжком і ховався, коли хтось заходив. Вночі Хома вільно ширяв кімнатою. Однієї ночі дракон вилетів у квартиру і повернувся з помаранчем у лапах. Згодом виявилося, що дракони висловлюють своє захоплення, складаючи й співаючи урочисті гімни. Щойно хлопець повертався зі школи і переступав поріг своєї кімнати, Хома починав горлати пісні. Батьки думали, що хлопець вмикає приймач. У Хоми дуже швидко росли зуби, він багато їв, тож Михась мусив якось пояснювати мамі, куди зникають з холодильника фрукти і овочі.

8. Цуценя?

Того дня Михась повернувся зі школи із зауваженням в щоденнику. І ось через що. Хлопець хотів допомогти найкращому другу і сусіду по парті Ігореві Війту, бо на його плечі під час відповіді сиділа похибка. Михась вхопив похибку за довжелезного хвоста, але ніхто не зрозумів, що саме він зробив. Учителька розсердилась і написала в щоденнику, що Михась Вербицький погано поведився на уроці.

Вдома хлопець думав, як це пояснити батькам. До кімнати прийшов Котя і почав кататися на Хомі. Хлопці і не помітили, як до кімнати увійшла мама з двома склянками яблучного соку. Мама прийняла Хому за цуценя. З'явився і тато, він не був у захваті від побаченого. Котька кумедно белькотів: "Хо-ма!, Хо-ма!". Це розчулило маму і вона сказала татові, що дітям корисно про когось піклуватися. Михась зрадив, а Хома на радощах миттю висмоктав сік з обох склянок у маминих руках.

9. Інший дракон

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Після того, як виявилося, що Хома для інших "перетворюється" на собаку, Михась уперше вийшов з ним на вулицю. Хома старанно вдавав собаку – обнюхував дерева й завзято гавкав на котів. Спочатку усе йшло добре. Сусідські дітлахи бачили тільки кумедне цуценя, чухали його й примовляли: "Гарний песик!". Та потім Михась зіштовхнувся з Леліком, який теж вигулював свого вихованця. Лелік – Олелько Пихач – мешкав у сусідньому під'їзді. Пихачі були найзаможнішою родиною на цілий будинок – їхня квартира займала аж два поверхи. Хоча за віком Лелік з Михасем були ровесники, однак вони не товаришували. Юний Пихач навчався десь у центрі міста в престижному ліцеї, а Михась ходив у звичайну школу через дорогу. Лелік завжди тримався окремо й

місцевих дітлахів своєю увагою не надто обдаровував.

На вулиці нащадок багатой родини вигулював свого ротвейлера. Та сьогодні Михась побачив, що насправді то не собака, а дракон! Леліків дракон був справжній м'ясоїд, удвічі товщий за Хому, широкий м'язистий тулуб закінчувався коротким хвостом, на кінці якого стирчав гострий і, мабуть, отруйний шпичак. Ясно, що саме завдяки цій "прикрасі" на хвості хижак і отримав своє ім'я Спайк (з англійської означає вістря, шпичак, гострий кінець). Зморшкуваті шкіряні крила були щільно притиснуті до боків, горбату спину замість луски вкривали грубі пластини кольору воронової криці. А пащека була просто жахлива, бо там була неймовірна кількість гострих кривих зубів. Вже вдома з вікна кухні Михась і Хома побачили, як Спайк полює на горобців. Засмучений Хома, який налякався Спайка, цілий вечір мовчки просидів під ліжком. Він також переживав через те, що Михась більше не любитиме його.

Наступного ранку Хома не хотів виходити навіть з-під ліжка. Домінус Верба сказав, що Хома - нікчемний страхополох, який боїться м'ясоїдного дракона. Домовик переконав дракона, що Вербицькі зроду не були боягузами, що Хома справжній дракон, хоч і грушевий.

10. Моторошно-темний отвір

На наступній прогулянці Михась і Хома побачили дітлахів, які чомусь здивовано витріщилися на них. Діти розповіли, що більше ніхто не гуляє в дворі з тваринами, бо всі тварини почали зникати. Пропав кіт однієї старої, Сонин хом'як, курчата, яких тримала двірничка. Двір справді був порожній, хоч зазвичай тут вешталася багато собак, котів, голубів і горобців. Всі вважали, що в підвалі будинку оселилося якесь страшне чудовисько, яке зжерло всіх тутешніх тварин. Була вже і поліція, але не знайшли нічого, хоч крізь вентиляційний отвір підвалу чути, як воно гарчить і сопе. Михась попрямував до вентиляції. Дракон Хома теж хвилювався, але від Михася не відставав.

Діти не наважували ступити ближче, а Михась і Хома підійшли ближче. Згодом стало чутно, що у підвалі справді хтось важко сопе. Хома відчув, що це Спайк. Коли дракон нахилився до самої вентиляції, звідти блискавично вихопилася чорна пазуриста лапа і вчепилася в шию фруктового дракона. Той захрипів. Діти зойкнули і втекли, а Михась цеглиною щосили вгатив по пазуристій лапі. Лапа миттю розтислася і зникла в отворі.

Вдома Котька дізнався від Хоми, як той сміливо рятував Михася, хоч це і була брехня. Домінус Верба назвав дракона "хвалькуватим базікалом". Та цьому було пояснення: дракони - хвальки, а Хома щиро вірив у свої вигадки, бо ще був малям.

11. Сніг

Випав перший сніг, і дракон вирішив нікуди не виходити. Адже Хома панічно боявся води і кожне купання зазвичай перетворювалося на гучний скандал з диким вереском. Дракон категорично відмовлявся виходити гуляти під дощ, а що вже казати про сніг. Довелося хлопцеві взяти старого вовняного шалика, усі свої позаторішні кросівки і черевики, а за пів години вони з Хомою були готові до зимової прогулянки. Лапи грушевого дракона були взуті в пару кросівок та пару черевиків, шия щільно закутана смугастим шаликом, а на голові між вухами стирчав Котьчин вовняний капелюшок з помпоном.

Надворі друзі гралися у "снігових слідчих". Аж раптом дракон знайшов дуже дивний слід черевиків зі складним візерунком протекторів у вигляді латинської літери "P". Досі брати Вербицькі вважали, що вони першими ступили на цьогорічний сніг, але виявилося, що хтось їх випередив. Не змовляючись, обидва Вербицькі рушили за тими слідами, які привели їх до того самого душника, де сталася жахлива подія з пазуристою лапою. Але потім таємничий незнайомець розвернувся і рушив у зворотному напрямку, але вже іншим шляхом – попід парканом. Була там і ще одна несподівана обставина: неподалік душника на снігу лежала смажена куряча ніжка. Отже, хтось ходив годувати чудовисько у підвалі.

12. Господар хижака

Хома і Михась розуміли, що Спайка ходить годувати Лелік. Якщо раніше Михась із Хомою старанно уникали зустрічей з хижаком та його господарем, то тепер несамовито прагнули їх зустріти. Хлопець розпитував двірничку й сусідських дітей, чи не бачили вони Олелька Пихача з його собакою, однак ніхто нічого такого не пригадав. Нарешті Михась наважився піти до квартири Пихачів, щоб особисто про все розпитати. Хлопець хотів з'ясувати, хто сидить у підвалі, бо в небезпеці увесь двір. Перед походом до Пихачів Михась написав лист батькам, у якому попередив, що йде з'ясувати одну важливу справу. Якщо не вернеться – хай викликають поліцію. Також хлопець взяв мамин лак для волосся, бо ніякої іншої зброї вдома не знайшов. Хома теж хотів йти, але на дверях під'їзду була табличка: "З тваринами вхід заборонено".

Під'їзд, де мешкала родина Пихачів, був дуже гарним, консьержка не пустила хлопця, бо його не було запрошено. Михась непомітно шаснув і побіг на третій поверх. Він легко знайшов потрібні двері, бо на них висіла табличка: "Барон Тарквіній Пихач, баронеса Феліція Пихач, спадкоємець Олелько-Рюрик Пихач молодший". Перед дверима стояв охоронець, якому Михась збрехав, що є другом Олелька. Дядько подзвонив до когось, а потім сказав, що в Олелька немає таких друзів. Михась зробив відчайдушну спробу обійти охоронця й дістатися кнопки дзвоника. Однак вартовий

викинув Михася в снігову кучугуру біля під'їзду. Там на Михася уже чекав Хома. Раптом друзі побачили біля під'їзду шевроле, з якого вийшов Олелько. Коли машина поїхала, хлопця заскочили брати Вербицькі. Вони побачили слід черевика Олелька з латинською "P" посередині, отже, "P" означає "Pyhash". Олелько зі сльозами на очах розповів, що носить їсти драконові, бо Спайк, коли побачив Хому, сказився і убив собі в голову, що мусить з'їсти травояда. Спайк вкусив Олелькового тата і втік у підвал, а тато Спайкові ніколи не вибачить. Виявилося, що поліція не знайшла дракона, бо він теж вмів прикидатися, але не тільки собакою, а тінню.

13. Згине лютий вороженько

Три доби брати Вербицькі шукали спосіб, як позбутися страшної небезпеки, що оселилася в підвалі їхнього будинку. У роздумах Хома замислено мугикав собі: "Згине лютий вороженько, як роса на сонці...". Якимсь під час прогулянки вони стали свідками однієї події. Був перший день зимових канікул. До під'їзду, де мешкали Пихачі, підкотило розкішне авто. Пихачі їхали на два тижні на Мальдіви, і Олелько влаштував скандал, бо не хотів їхати. Хлопець кинув повний відчаю погляд на вхід до підвалу й тужливо озирнувся. На якусь мить очі Олелька зустрілися з Михасевими очима. Можливо, Михасеві здалося, але в очах Олелька було благання...

Від того часу Михась і Хома втратили апетит. На другий день, десь уже під вечір, до них раптом крізь усі поверхи долинуло моторошно-жалісливе виття, сповнене голодного жаху. Мама вважала, що в когось так страхітливо виють водопровідні крани. А вночі Михась і Хома не витримали і, набравши, ковбаси, пішли годувати дракона.

14. Вуркота

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Спайк доволі швидко навчився впізнавати Михася й Хому за запахом. Тепер, щойно вони з'являлися поблизу, з чорної діри починав линути радісний вуркіт. Спайк їв багато, тож скоро стало зрозуміло, що родині Вербицьких з її не надто розкішними статками ніяк не прогодувати ненажерливе чудовисько. Якимсь увечері Хома зазирнув до холодильника і не знайшов нічого м'ясного. Михась навіть продав свій бансай (рослину з Японії), а за ці гроші купив ковбасу. Бансаю вистачило аж на чотири дні, а потім гроші скінчилися і годувальники знову засмутились. Згодом Хома вирішив, що їм треба стати вуличними музикантами. Та для цього треба було вміти грати хоч на якомусь музичному інструменті. Домінус Верба підказав друзям, що можна використати вуркоту. Михась здобув її того літа, коли під час канікул відвідав у карпатському селі бабусю. Бабусин сусід на прізвище Шпак, жвавий балакучий дідок, виготовляв усілякі

незвичні музичні інструменти. Михась здобув невеличку колекцію неймовірних музичних інструментів. Проте звуки, які з них лунали, були дуже дивні. "Клацка" клацала, ніби кінські підкови по бруківці, "бульбока" булькотіла, як гірська річка, "дудука" не дуділа, а саме дудукала, як одуд, "дзенька" дзеленчала, як овеча отара з дзвіночками на шиях. Та найдивніші були ті інструменти, що мали по кілька голосів водночас. От, наприклад, ця вуркота починалася як сопілка, а далі на ній з'являлося потовщення, схоже на половинку великої груші з отвором посередині, над яким були натягнуті струни, наче в кобзи.

15. Вуличні музики

Коли Михась і Хома збиралися на свої перші заробітки, мама несподівано доручила їм погуляти з Котькою, бо мала багато термінової роботи. Хома навіть зрадив, бо вважав, що зворушені бабусі закидають їх грошима, коли побачать ще й малу дитину на візочку. Незабаром брати Вербицькі у повному складі вирушили з під'їзду, хоч Михася мучили погані передчуття.

Вони дісталися великого переходу, Хома знайшов місце між кав'ярнею та газетним кіоском. Цілу дорогу Михась сперечався з Хомою, з'ясовуючи, хто з них співатиме, а хто гратиме на вуркоті, але, опинившись на місці, хлопець відчув, що ні за які скарби не зможе змусити себе видушити бодай пів куплета. Він мовчки взяв вуркоту і тицьнув у липкі рученята Котьки клацку. Хома начепив на кінець хвоста дзеньку, виставив величенького маминого полумиска, ретельно прокашлявся і вони ушкварили. Хома витанцьовував і горлав, тож одразу почав збиратися натовп. Усі хотіли дізнатися, звідки лине таке жахливе ревище. Люди обурювалися, жаліли собаку, обговорювали те, що діти вдягнені добре. Хтось хотів викликати поліцію. Михась ладен був провалитися крізь землю, та коли глянув вниз, то побачив, що миска майже повна.

16. Фіолетовий красень та жовтий карлик

Михась не вірив своєму щастю, але раптом почув якусь дивну розмову. Два чоловіки говорили про Хому і бачили в ньому не собаку. Один був високий, стрункий красень-блондин з довгим кучерявим волоссям. У його вусі блискотіла золота сережка, а вдягнений він був у довге пальто з фіолетової крокодилячої шкіри. Другий, навпаки, був невеличкий на зріст, майже карлик. В цього було непорушне жовте східне обличчя і непропорційно широкі плечі. На коротуні був непоказний сірий плащ з каптуром. З-під складок плаща помітно випирала кобура.

Білявий молодик попросив Михася продати йому пса. Хлопець відмовився, навіть коли побачив товсту пачку доларів. Пропозиція молодика зовсім не засмутила Хому, це йому радше лестило. Друзі рушили додому, але чоловіки пішли слідом за ними. Михась з братом і Хомою помилково опинилися у ще не добудованій частині підземного переходу. Михась розумів, що треба повертатися й шукати якийсь інший шлях, але десь

там причаївся той фіолетовий зі своїм озброєним карликом, і хлопчик боявся знов зустрітися з ними. Зрештою прохід перегородили іржаві ґрати, потім братів Вербицьких огорнула цілковита темрява. Коли світло з'явилося, Михась побачив, що Котьки і Хоми немає. У правій руці хлопця теліпався шматок обрізаного повідка, а лівою він штовхав порожнього візочка.

17. Нюхати!Шукати!Рятувати!

Хлопець заметушився підземними коридорами, один старий порадив Михасеві звернутися до поліції. Там хлопець не знайшов допомоги, бо йому повідомили, що слідчі дії починаються за три доби після факту зникнення. Крім того, треба було привести батьків. Хлопець уявив собі, як повідомляє мамі, що загубив Котьку, і йому стало так погано, як ще ніколи в житті не бувало. Йти було нікуди, проте ноги самі принесли його до того місця, де в недобудованій частині переходу стояв покинутий Котьчин візочок. На картатій ковдрі лежала клацка і повний дрібних грошей полумисок. Михась висипав гроші на землю і потягнув візочок додому.

Дійшовши до будинку, хлопець довго стояв біля під'їзду, а потім згадав про Спайка. Уламком цеглини він збив іржавий замок, відчинив двері підвалу і зробив крок у темряву. Михась сказав, що сьогодні головна страва – це він, а потім розповів про жахливі події. Хижак уважно слухав, а потім сказав: "Нюхати! Шукати! Рятувати!" Михась оговтався і зрозумів, що нарешті знайшовся хтось, хто його вислухав і повірив, хтось, хто готовий допомогти. Він міцно прив'язав решту повідка, що й досі звисав з його зап'ястка, до нашійника Спайка й вони рушили.

18. Крамниця "ELITE"

У переході хижак ретельно винюхав те місце, де обривалися сліди драконячих лап, і впевнено потяг Михася праворуч. Досить швидко вони опинилися на вулиці. Дракон прикидався собакою, люди з осторогою обходили цього здоровезного гладкого ротвейлера з моторошно-червоними очима. Несподівано чудовисько сіло просто посеред тротуару перед вітриною дорогого бутіка. Це була крамниця дорогої шкіргалантереї. Над ними палахкотіла, вибухаючи неоновими зірками, назва: "Elite". На вітрині у світлі прожекторів виблискувала надзвичайно елегантна жіноча сумочка. Вона була блакитна, луската, точнісінько, як спина Хоми. Страшний здогад миттю промайнув у Михасевій голові. Інші сумки, портфелі і саквояжі були зроблені із незвичайної шкіри. "Драконяча шкіра!" – заревів Спайк. Люди перелякано кинулися врозтіч від оскаженілого "собаки". То ось для чого знадобився Хома тому молодикові, але навіщо йому Котька? Спайк підказав, що Котьку хочуть згодувати драконам. Від жаху Михась нічого не міг придумати. У крамницю не можна було заходити з тваринами, тож хлопець зайшов сам.

Його зустріла фарбована білявка з чарівною посмішкою на вустах. Хлопець збрехав,

що він племінник хазяїна крамниці. Білявка подзвонила до Амура Ґаланта і повідомила, що прийшов хлопчик. Ґалант з'явився в лимонно-жовтій сорочці і вузьких шкіряних штанцях. Він сказав, що нічого не знає про собаку та дитину і пригрозив, що викликає поліцію, бо впіймав хлопця на крадіжці. Після цього красень засунув Михасеві в кишеню дорогий гаманець. Та тут з'явився карлик і сказав, що краще хлопця зловити, бо зайві 35 кілограмів якісного корму не завадять. Михася схопили, він був у розпачі, бо батьки не знали, де його шукати, навіть Спайк навряд чи помітив, як він зайшов до крамниці.

Вони пройшли через складські приміщення, заставлені виробами з драконячої шкіри, вийшли у внутрішній двір, перетнули його й опинилися перед масивними сталевими дверима із складним кодовим замком. Охоронець почав набирати цифри, а хлопець озирався у пошуках виходу. Двір був глухий, але в напрямку вулиці тягнувся довгий проїзд, який закінчувався масивною металевою брамою з гострими шпичаками по вершках. Михась щосили копнув карлика, якого звали Треш, в коліно. Той схопився за коліно, а хлопець щосили дременував до воріт. Треш наздогнав його і схопив, ретельно зав'язав Михасеві рота його ж шаликом. Карлик вдруге потяг хлопчика до дверей, що встигли за цей час знову зачинитися.

І раптом позаду них щось важезне гучно вгатилося в браму. Треш із Михасем озирнулися. Просто у них на очах металеві листи почали прогинатися, викривлятися, а в деяких місцях їх наскрізь прохромлювали гострі пазурі. Михась зрозумів, що це Спайк. Невиразна тінь перевалилася через гострі шпичаки, які під великою вагою загнулися донизу. Примара глухо бухнулася донизу і зачайлася в темному місці, було чути тільки важке дихання. Отже, Олельків дракон вчасно скористався своїм умінням перетворюватись на тінь. Спайк чекав, поки карлик відчинить кодовий замок, бо як же інакше вони зможуть потрапити в драконарій, щоб порятувати Котьку й Хому? Треш навіть нічого не зрозумів, коли Спайк зайшов разом з ними всередину.

19. Драконарій

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Коли закінчився коридор, вони опинилися у величезному приміщенні. З усіх боків їх оточували грубі ґрати, за якими вимальовувалися велетенські силуети. Тут були дракони у клітках. Був тут і Хома. З'явився Амур Ґалант, який тримав у руках пошарпаний барабан. Були тут і два гориллоподібні вантажники, які годували драконів. У величезній мисці, повній якоїсь зелені, порізаних фруктів, сидів Котька. Його несли на обід дракониці на ім'я Лихоманка. Михася мав з'їсти дракон на ім'я Хай-Тобі-Грець. З хлопця миттю зірвали куртку і посадили серед куп ковбас, надійно прив'язавши до отворів на краю посудини, щоб не втік.

Лихоманка була величезною, у чотири рази більша за Хому. Луска на спині в Лихоманки виблискувала щирим золотом, довга шия граційно вигиналася, очі мінілися синіми вогнями. Дракониця уважно стежила за посуванням миски, і від збудження складала та розкладала блискучі крила, пристрасно нюхала повітря і часто облизувалася роздвоєним язиком. З-під її верхньої губи визирали бездоганно білі гострі ікла. Михась не міг дивитися, як вона їстиме братика. Однак тепер Михась угледів власну долю в образі справжнього дракона-велетня, чия смарагдово-зелена шия здіймалася аж під стелю, а хвіст звивався гігантськими кільцями. Його страховидну морду прикрашало кілька різних за розмірами рогів, і кожен з них був більший за хлопця. На щастя, Михась і Котька самі були драконами, то ж їх ніхто не з'їв.

20. Пошарпаний барабан

Амур Галант зрозумів, що у хлопчиків є краплинка драконячої крові. Він знав, як змусити їх підкоритися. Щойно молодик стукнув у барабан, як Михась відчув, що його права нога сама собою смикнулася в такт. Пальці гламурного мерзотника почали щораз швидше вистукувати дріб, і обидві ноги хлопця самі собою затупали у тому ж темпі. Усі дракони поводитися так само, хвацько витанцьовуючи під ритмічні удари барабана. Шалено тупотіли дракони в клітках навпроти, у дальньому кутку драконарію стрибала навіть ледь помітна тінь Спайка. Лихоманка граційно вимахувала лапами, а поряд з нею на підлозі кумедно танцював Котька, який мав вигляд драконеняти. Після цього танцю Амур Галант сказав Михасеві, що колір його луски – чистісінький ультрамарин. Михась ніяк не міг досягти того незаперечного факту, що він тепер дракон. Тепер замість рук і ніг у нього було шість лап. Він був синім фруктовим драконом, дуже схожим на Хому, тільки трохи більшим.

Поки в Амура Галанта був цей барабан, він міг робити з драконами все, що хоче. Хай-Тобі-Грець розповів Михасю, що дракони з'явилися на Землі раптово, кажуть, їх принесло ураганом. У них була люта вдача, а особливо їм до смаку припали люди. Тоді на землі ще жила найдавніша раса людства – дуже мудра, могутня і майже безсмертна. Ці чарівники вирішили приборкати хижаків. Одних драконів привчили до рослинної їжі, а тих, хто не зміг при звичаїтися, умовили не їсти людей. Дракони погодилися жити в особливих місцях, щоб не заважати людському прогресу. Люди непокоїлися, чи не прокинуться колись раптово драконячі кровожерні інстинкти, і про всяк випадок створили засоби, якими можна приборкати драконів. Це магичні музичні інструменти, що змушують драконів танцювати.

Потім Амур Галант наказав Трешу готувати обробний стіл і смертельну ін'єкцію. Галант знову почав вправно вибивати на чарівному барабані, і Михась вийшов з клітки. Його одразу прикували. Тоді Галант перестав грати, а карлик обережно простяг шприц, з гострої голки якого повільно стікала блідо-жовта краплина отрути. Раптом щось велике й чорне ураз вистрибнуло з кута за клітками і вчепилося всіма пазуристими лапами в барабан. За мить від інструменту залишилася купка уламків.

Амур Ґалант здригнувся й випустив шприц на підлогу.

21. Чорний морок на ім'я Спайк

Це був Спайк. Він прогарчав: "Відмикати кайданки! Хутко відмикати!". Амур Ґалант тремтячими руками виконав наказ, і Михась хутко зістрибнув з обробного столу. І лише тоді Треш оговтався і вихопив пістолет. Він випалив у Спайка, але хижак встиг збити карлика з ніг. Пістолет вилетів з руки охоронця, Михась кинув зброю під решітку стоку.

Спайк сам зірвав зв'язку ключів зубами у Амура Ґаланта. Він звільнив Хому і наказав йому відмикати інші клітки. Усі дракони опинилися на волі, а злочинців посадили за ґрати. Виявилося, що в майстерні Ґаланта було ув'язнено п'ятеро драконів: Хай-Тобі-Грець, Золота Лихоманка, дві лимонні Сестри-близнючки з родини фруктових драконів з кумедними іменами Скіпка і Скалка та невеличкий, дуже яскравий червоно-помаранчевий дракон, що звався Гарбузяний Пих. Вони всі колом оточили Спайка, який непорушно лежав на підлозі, бо був поранений. Спайк просив залишити його тут, бо він хоче померти, адже Олелько його покинув. Михась пояснив, що Олелько не покинув його, а просто хлопця змусили поїхати відпочивати.

Куля поцілила між двома шийними пластинами, з рани постійно тонесенькою цівкою точилася пурпурова кров. Спайк виявився чорним мороком. Хай-Тобі-Грець сказав, що чорні мороки – рідкісна порода драконів. Вони єдині з драконів навчилися вдавати непомітну тінь. Це небезпечні хижаки, відчайдухи і чудові мисливці, от тільки розмовляти в них не надто добре виходить. Довелося зв'язати поміж собою кілька рушників, щоб вийшла пов'язка потрібного розміру. Шию Спайка туго замотали. Потрібен був лікар, і Михась згадав номер телефону аспірантів з Дослідного Інституту Фольклорної Флори та Фауни. З допомогою телефону Амура Ґаланта Михась додзвонився до аспіранта Олекси. Домовилися до світанку доправити Спайка у заповідник драконів у Криму на Караб-Яйлі.

Дракони готові були летіти. Навіть Михась несподівано відчув, що і в нього позаду щось ворухнулося. Він озирнувся й побачив, що розкрилися його власні крила – фантастично гарні, лазурові, вкриті золотими плямками, наче у велетенського тропічного метелика.

22. Подих Гарбузяного Пиха

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Лихоманка разом з лимонними сестрами зв'язали рушники з шафи Амура, і вийшло щось на зразок гігантського наплічника. Амур Ґалант з-за ґрат сказав, що нікуди ніхто не полетить, бо ніхто не знає коду замка на вхідних дверях. Хай-Тобі-Грець вирішив, що

всі летітимуть через купол. Червоний дракон на ім'я Гарбузяний Пих підняв морду вгору, і з його ніздрів заструменіли фонтани іскор, які пробили купол. Хома тим часом викликав поліцію і пожежників, щоб схопили Галанта. Після того, як скляний купол у центрі міста раптом вибухнув полум'яним феєрверком, з нього вихопилася ціла зграя різнобарвних драконів. Останній, ясно-червоний дракон, раптом знизився, пірнув униз і дмухнув полум'ям на вітрини дорогої галантерейної крамниці. Спалахнула пожежа.

23. Дракони у хмарах

Опинившись у густому тумані, крилаті ящури одразу ж загубили одне одного. Усі ці дракони зростали в неволі і їм ще ніколи не доводилося літати в широкому світі. Хай-Тобі-Грець зі Спайком на спині потужно зринув угору. Він летів, поки не пронизав усі снігові хмари. Виринувши з них, гігант опинився над нескінченним волокнистим хмарним морем. Хай-Тобі-Грець не знав, у якому напрямку треба рухатись, а потрібно було на південь. Лихоманці теж було непереливки. Їй довелося нести сплячого Котьку, тому золота драконка не могла летіти швидко. Зненацька вони натрапили на сяючу верхівку головної ялинки, що височіла на Майдані Незалежності. Котька плакав, бо хотів до мами. Лихоманка, трохи не плачучи від розпачу, кружляла навкруг ялинки, не знаючи, що робити далі, адже вона ще не була дорослою і досвідченою драконкою.

Сестрам-лимонкам було трохи легше, бо вони трималися разом. Близнючки були надзвичайно дружні, майже нерозлучні, і летіли, міцно вхопивши одна одну за лапу. А отже, зрозумівши, що загубилися, вони одразу почали одна одну заспокоювати. Невдовзі драконки опинилися над верхівками високих дерев. Це був Ботанічний сад. Скіпка і Скалка влаштувалися на гілці великого дерева і приготувалися чекати ранку.

Гарбузяний Пих не квапився покинути місце свого ув'язнення, бо захопився спогляданням пожежі крамниці "ELITE". Він, як і всі його родичі – червоні флами, найбільше в світі любив яскраве полум'я.

Хомі, на відміну від інших, уже не раз доводилося літати вночі над Києвом. Він ніс у лапах одяг Михася і його братика. Трохи пометушившись у хмарах і покричавши у всі боки, Хома вирішив: "Якщо Михась мене шукатиме, то, мабуть, здогадається, що я чекаю на нього вдома". Фруктовий дракон досить швидко відшукав рідний дах. Втомлений Хома кинув на засніжену покрівлю Михасеву куртку, сів на неї й незчувся, як задрімав.

На відміну від Хоми Михась так само, як і інші дракони, уперше опинився в небі. Йому знадобився певний час, щоб опанувати власні крила. Він розумів, що Хома чекатиме його вдома. На даху Михась знайшов Хому. Друзі не знали, де шукати інших. Раптом з димаря виліз Домінус Верба.

24. Чудернацька штукенція

Домовик розповів, що батьки вже обдзвонили всіх друзів, родичів і знайомих, а тепер дзвонять вже в лікарні та морги. Він порадив розігнати хмари, щоб знайти інших драконів. Виявилося, що це може зробити особливий інструмент – вуркота. Спантичений Михась взяв у Хоми куртку і намацав у кишені вуркоту. Хлопець оглянув інструмент: чи це сопілка чи маленька кобза. А зроблена сяк-так – сіра подряпана деревина, замотана неохайною волохатою мотузкою... І раптом він збагнув – і деревина, і мотузка, і робота – усе точнісінько таке, як у знищеного чарівного барабана. За порадою домовика Михась подув у чар-вуркоту. Незабаром ніч стала ясна і безхмарна. Михась знову став людиною і відчув, що змерз. Поки Домінус Верба сховався в димарі, Хома сказав, що той, хто має чар, набуває особливої влади над драконами і має особливі обов'язки перед ними. І зветься він Навігатором драконів.

У димарі знову зашаруділо і звідти вигулькнув домовик, обтяжений купою згортків. З одного спокусливо виглядали банани. Домінус Верба приніс одяг для хлопця. Михась поспіхом вдягнувся і з допомогою вуркоти покликав драконів до себе. Вона наче співала кумедним дитячим голоском: "До мене! До мене! До мене!". Дракони сіли на дерева, щоб не завалити дах, однак Хай-Тобі-Грець так і залишився стояти на землі, бо навряд чи знайшлося б дерево, здатне його витримати.

25. Навігатор драконів

Хай-Тобі-Грець не розумів, чи Михась – Навігатор. Лихоманка висловилася, що Навігатором уявляла людину дорослу і досвідчену. Гарбузяний Пих вважав, що все це взагалі не серйозно, що Михась не годиться на Навігатора. Михась і сам розумів, що не підходить для такої відповідальної ролі, але все одно вислуховувати таке було образливо. Хлопцеві стало прикро, а ще було шкода Спайка. Тоді виступив Домінус Верба і сказав, що дракони взагалі не знають, куди летіти, не вміють читати мапу, тому мусять або з таким Навігатором, або блукати зовсім наосліп. Хома сказав, що Михась дуже розумний, бо саме він допоміг усім звільнитися. Домовик дав хлопцеві мапу, ліхтарик. Михась вирішив, що треба рухатися уздовж Дніпра. Усі погодилися, лише Пих був обуреним і сказав, що не слухатиметься хлопця.

Згодом Лихоманка піднесла Котька до самого димаря, аби Домінус Верба міг переконатися, що з малим усе гаразд. Драконення безтурботно спало. Домовик дав йому на дорогу клунок з бананами і наказав усім мерщій летіти у заповідник, бо морок довго не протягне. Михась сів на Хай-Тобі-Греця, бо так було легше спостерігати за станом Спайка, і вони рушили. Михась на повні груди гукнув: "Дракони, вперед!". Цього разу вуркота лунала так, ніби грав цілий оркестр.

Частина 2. Сягнути місяця.

26. Гарбузяний Пих та оптичні ілюзії

Угорі було холодніше, ніж у місті. Глибоко вниз чорним атласом вилискував Дніпро. Цього року ще не було великих морозів і ріка ще не замерзла. Михася не лякала висота, він почувався добре. В обличчя дув крижаний вітер, зате спина велетенського дракона була тепла, майже гаряча. З велетенської пащеки Хай-Тобі-Греця раз у раз вихоплювалися клуби пари, поряд пихкотіли інші крилаті ящури, але найкрасивіше виходило в Гарбузяного Пиха, бо він разом з парою видихав ще й цілі хмари сяючих іскор. Та він тримався осторонь.

Коли вони проминули останній київський міст, річка почала нагадувати чорне мереживо. Лихоманка говорила, що дуже щаслива, що не перетворилася на кілька сумок та чобітків і може усе це бачити. Пих, побачивши Місяць, полетів у його бік, бо йому здавалося, що це дуже близько. Його не встигли зупинити, тому Хома із сестрами Лимонками чимдуж кинулися навздогін. Переконати Гарбузяного Пиха виявилось зовсім не просто. Михась намагався пояснити, що Місяць здається дуже близьким через оптичну ілюзію. Хлопець дізнався від драконів, що Місяць – це батьківщина драконів. Зелений велетень Хай-Тобі-Грець пам'ятав уроки Лихоманчиної бабусі, а та розповідала, що зворотному боці Місяця є дивовижна країна, де мешкають усі чарівні істоти з планети Земля. Колись вони мусили туди перебратися, щоб не заважати розвитку людства. Золота Лихоманка говорила, що на Місяці ще є крилаті леви і єдинороги, кентаври та гарпії, русалки, мавки і безліч інших чудернацьких істот. Там усе безперестанку змінюється. Навіть будинки там мають здатність перепурхувати з місця на місце, навіть дерева блукають, тому постійних краєвидів немає. Раптом сестри Лимонки побачили у Дніпрі відображення Місяця і показали іншим. Гарбузяний Пих знову подумав, що це ліхтар і кинувся вниз. Він мало не втопився, тому Хома, Скіпка і Скалка кинулися на порятунок. Михась знову спробував пояснити Пиху про оптичні ілюзії. І нарешті цей дракон визнав хлопця Навігатором.

27. Нещасливе кохання лимонних близнючок

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Було вже далеко за північ, коли хлопець утрівся на теплій спині велетня й незчувся, як міцно заснув. Ну а Котька давно вже спав, згорнувшись клубочком у лапах Лихоманки. У Хоми теж злипалися очі, але грушевий намагався струсити з себе дрімоту, бо трохи соромився інших драконів, яких зовсім не хилило до сну. Та нарешті грушевий дракон знайшов вихід – зачепився однією лапою за довжелезний

смагадвий хвіст Хай-Тобі-Греця, заплющив очі і дрімав на льоту.

Невдовзі зчинився неабиякий шарварок неподалік від Навігатора. У небі летів літак, що виконував рейс 785/17 Київ–Стамбул. На борту було 148 пасажирів. Двоє пілотів і бортінженер з нудьги травили неймовірні байки і раптом побачили зграю різнобарвних драконів. Драconi теж з цікавістю роздивлялися літак. Скіпка подумала, що це дракон. Мигнув проблісковий маяк. Скіпка подумала, що він їй підморгнув. Та Скалка обурилася, бо вважала, що підморгнули їй. Сестри почали смикати літак кожна у свій бік. У салоні літака зчинився жахливий лемент. Досвідчений пілот облітав майже увесь світ, але вперше втрапив у таку жахливу ситуацію.

Лихоманка передала сплячого Котьку Хай-Тобі-Грецю, а сама полетіла заспокоювати близнючок. Пих теж кинувся на допомогу. Несамовиті воання зрештою збудили Хому. Він миттю збагнув, що відбувається, й собі кинувся рятувати літак. Коли Скалка випадково зазирнула в ілюмінатор, то вирішила, що вони покохали поганого хлопця, бо він наковтався людей, отже, це – дракон-людоджер. Тут в ілюмінатор зазирнула Скіпка, і сестри разом кинулися до носової частини фюзеляжу. Вони викрикували: "Виплюнь!". Зрештою жахливе ревище збудило й Михася. Хлопець поспіхом видобув з кишені чарівну вуркоту і покликав усіх до себе. Командир і недосвідчений лейтенант домовилися, що нічого на землі про драконів не будуть розповідати, щоб не опинитися у божевільні. Борт пішов на аварійну посадку на дніпропетровському летовищі.

28. Посадка борту 785/17

А на летовищі теж виникла нештатна ситуація, бо на екрані радара зненацька з'явилося шість великих невпізнаних літаючих об'єктів. Михась зі своєю крилатою командою з невеликої відстані споглядав посадку літака 785/17, щоб пересвідчитися, що драconi не пошкодили літак і з ним не станеться лиха. На жаль, вирівняти літак не було жодної можливості, бо він був пошкоджений. До того ще й ліва турбіна була оповита димом. Другий пілот крізь лобове скло побачив, як швидко наближається льотне поле, і зрозумів: "Падаємо. Це кінець". Командир констатував, що у них немає шансів, якщо тільки не станеться дива. Михась наказав драконам летіти на допомогу. Драconi миттю ринули до аеробуса. Начальник охорони летовища побачив, як літак з усіх боків дбайливо підтримують велетенські крилаті чудовиська. Щойно шасі торкнулося асфальту, драconi злинули вгору і розчинилися між зірок. Потім Михась переконався, що з людьми все гаразд, і драconi полетіли далі.

29. Місто за порогами

Коли Михась знову розгорнув карту, несподівано з'ясувалося, що Кременчуцьке, і Дніпродзержинське водосховища та ще кілька чималеньких міст лишилися позаду.

Хай-Тобі-Грець продовжував нести Котьку, а Лихоманка почала розглядати Дніпро. Внизу на берегах де-не-де миготіли крихітні вогники сіл та містечок. Аж ось попереду спалахнула заграва. Загін драконів знову наближався до великого міста. Усі побачили освітлення великої греблі Дніпрогесу. Проте дракони, звісно ж, нічого не знали про цю велику гідроелектростанцію. Лихоманка поцікавилася, чому у міста Запоріжжя така назва. Михась почав розповідати про пороги і те, що місто збудували за порогами – все просто. Потім він докладно розповів про свої пригоди на дослідній ділянці № 77. Лихоманці хотілося дослідити все, тому вона непомітно злинула вниз. Вона трохи покружляла над Хортицею, а тоді ковзнула уздовж Преображенського мосту у напрямку міста. Вона роздивлялася згори парк "Алюмінієва балка". Нарешті вона натрапила на дитячий майданчик і, спустившись униз, почала розгойдувати гойдалки і крутити каруселі. А тим часом зовсім неподалік сталося лихо.

30. Золота Лихоманка та безкрилі комашки

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Була вже ніч. До головного відділення банку під'їхала броньована машина. Інкасатор доправив з далекого відділку мільйон гривень. Гроші мали б опинитися в банку ще вдень, але завадила жахлива ожеледиця на дорогах. Охоронець банку вирішив впустити інкасатора головним входом. Коли інкасатор з великим кейсом вийшов з машини і побіг до головного входу, з'явилися три тіні. Невиразно клацнув постріл пістолета з глушником – і офіцер охорони, впустивши зброю, осів на сніг. Інкасатор ніяк не хотів віддавати опломбований кейс, але його теж поранили. На щастя, черговий усе бачив крізь куленепробивні скляні двері і вчасно натис кнопку тривоги. За кілька хвилин до банку із сиренами підкотили патрульна машина й швидка допомога. Тим часом джип грабіжників звернув на вулицю Перемоги. За ним поїхав старенький міліцейський уазик. Бандитський "Брабус" уже наближався до Алюмінієвої балки. В середині їхали злочинний авторитет на прізвище Гаплик, кілер на прізвище Упир і їхній поплічник на прізвище Банан, худий і жовтий з виду.

Лихоманка, яка в цю хвилину бавилася з гойдалками на дитячому майданчику, почула дике виття і визирнула з-за дерев. Дорогою мчав блискучий чорний жук, а це був "Брабус", і відчайдушно волав. Він був схожий на хруща, який минулої весни залетів у драконарій, тільки цей був набагато більший. Лихоманка подумала, що бідний жучок не може злетіти, тому вирішила допомогти. Вона акуратно підхопила автомобіль, злетіла вгору, ще й підкинула "Брабуса" якомога вище. Автомобіль каменем шугнув униз. Добре, хоч Лихоманка встигла підхопити його біля самої землі. Дракониха спробувала ще раз. В середині джипа вирувала паніка. Гаплик присягався, що поверне гроші, лиш би вижити. Упир белькотів "Отче наш", двома руками

стискаючи здоровезний золотий хрест на грудях. Найбільше пощастило Бананові, бо він зі страху одразу знепритомнів.

Крізь лобове скло отетерілі міліціонери спостерігали, як золоте крилате чудовисько грається надпотужним джипом грабіжників. Аж раптом Лихоманка помітила міліцейський уазик. Вона подумала, що це старенька матуся цього жучка. Тож поклала бандитського "Брабуса" перед носом патрульної машини. У джипі відчинилися дверцята і бандити вибралися та рвонули до уазика. Гаплик відразу зізнався у пограбуванні. Його поплічники теж благально простягали руки – інспекторові лишалося тільки дістати кайданки. Лихоманка щиро засмутилася, побачивши людей, що висипали з "жучка". Вона зрозуміла, що їй влетить від Михася. А міліціонер, уважно роздивившись істоту, зрозумів, що вона прекрасна. Він зняв шапку й чемно подякував. Раптом Лихоманка почула музику, яка кликала її. Вона полетіла, а інспектор ще стояв і думав, чи вона хоч зрозуміла, що затримала небезпечних злочинців.

31. Про лютих драконів та беззахисне людство

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Михась насварив драконку, а потім сказав усім, що треба оминати великі міста, щоб не потрапляти на очі людям, адже ті вважають драконів людоджерами. Юні дракони важко перетравлювали новину, що в цьому світі їх мають за оскажених людоджерів. Тривалий час вони мовчки линули над Каховським морем. Потім дракони почали говорити про несправедливість, адже це людство знищило на землі увесь драконячий рід. Лихоманка говорила, що раніше взагалі не вірила, що бувають такі люди, як Михась. Люди, які траплялися їм раніше, були абсолютними мерзотниками, схибленими на нживі. Михась розумів, що дракони говорять правду. Хлопець намагався довести, що у світі є багато гідних, добрих, розумних людей, які й мухи не образять, але йому не вірили.

Згодом дракони відчували голод і втому. Хлопець і сам був не проти перепочити, однак він був Навігатор і не мав виказувати слабкості. Дракони не мали де сісти, бо по обидва боки Дніпра села розташувалися майже впритул одне до одного. Михась заглибився в мапу і побачив, що десь тут має бути велика піщана територія – Олешківські піски.

32. Вогняні танці та драконячі співи

Олешківські піски були майже без снігу. Котька прокинувся й почав кликати маму, але Михась із Лихоманкою нагодували його бананами, які їм дав на дорогу Домінус Верба. Малюк заспокоївся і почав щось завзято будувати з піску. Гарбузяний Пих знайшов

напівзасипаний сухий стовбур, витяг його з піску і підпалив одним подихом. Інші дракони теж притягли по чималенькій деревині, зрештою вийшло доволі велике вогнище. Дракони колом повсідалися довкола багаття. Це була рідна стихія вогнедихих істот. Пих обережно подув у полум'я – й воно спалахнуло яскравіше, осяйні пасма сплелися і закружляли в шаленому танку. В гудінні полум'я й потріскуванні палаючих гілок вчувалася незвична мелодія.

Спочатку Лихоманка, потім сестри Лимонки, а тоді зненацька Хай-Тобі-Грець почали співати старовинну драконячу думу. У довколишніх селах попрокидалися собаки і приєднали своє виття до диких співів чудовиськ, а за дальніми кучугурами їм відповіли вовки. Далі попросиналися й люди, які подумали, що на оleshківському полігоні випробовують якусь зброю. Михась співав і вуркотів на вуркоті разом з усіма. Згодом він відійшов трохи і побачив на піску якийсь механізм. Це була частина бомби. В минулому тут був військовий полігон, призначений для бомбометання. Михась щодуху помчав до багаття, бо здогадався, що тут дуже небезпечно. Спайк тим часом лежав біля вогнища, прийшов до тями і навіть ледь чутно підтягував драконячу пісню. Михась наказав драконам рушати.

33. Нова погана Котьчина цяцька

Котьці не дуже сподобалося, коли Золота Лихоманка вихопила його з піщаної нірки, яку він викопав у піску. Але він не надто пручався, бо встиг прихопити з собою дещо цікавеньке – залізу цяцьку, що трапилася йому в тій нірці. Коли Лихоманка побачила, що він щось має, то розповіла про це іншим. Михась глянув і відчув, як серце провалилося йому в п'яти, – малюк гриз... невеличку бомбу. Цілу. А Котька тим часом вирішив спробувати нову іграшку на зуб. Михась запропонував братикові свого ліхтарика, тож Котька кинув бомбу. Її встиг упіймати Пих і жбурнув Михасеві, хоч спершу і сам хотів погратися нею.

Михась, умліваючи від жаху, хотів негайно позбутися того тягаря. Однак під ними, внизу, пропливали вогники передмістя Херсона. Там безтурботно спали люди, не підозрюючи, що над їхніми головами лине зграя драконів, несучи з собою смерть. Хома зрозумів, що Михась тримає бомбу, вони разом вирішили віднести її кудись далеко. Михась віддав Лихоманці карту і наказав летіти прямо на південь. Хлопець обережно перебрався зі спини великого Греця на вузьку спину Хоми.

34. Пекельний прилад

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Михась уперше мандрував верхи на Хомі, і драконові було важко. Грушевий

пихкотів, видихав клуби пари, відчайдушно вимахував крильми, але вони все одно втрачали висоту. Як на біду, вони летіли над містом. Згодом друзі опинилися над темною дніпровською водою. Михась боявся кидати бомбу у воду, бо могло загинути багато риби. "Дивно, – думав Михась, – Земля така велика, а виявляється, на ній так мало місця, куди можна кинути бомбу". Нарешті вони опинилися над морем. Михась побачив попереду довгу піщану косу. Сили грушевого дракона раптово вичерпались. Брати Вербицькі крутою дугою брязнули вниз. Михась чудом, в останню мить, таки встиг відкинути бомбу якнайдалі. І щойно вони вгрузли в мокрий пісок, земля раптом попливла кудись у безвість, небо спалахнуло червоним, оглушливий грім боляче вдарив по вухах.

Михася і Хому знайшла Лихоманка. Хлопець побачив, що у Хоми бракує принаймні третини хвоста. Дракониця зі сльозами на очах (а кожна сльозинка застигала й перетворювалася на кристал гірського кришталю) розповіла, що загубила мапу і всіх інших драконів. Все сталося через те, що дракониця побачила кораблі і полетіла глянути на них. Над морем зненацька налетів шалений порив вітру і вирвав мапу з її лап. Коли вирішила наздогнати зграю, вони всі неначе крізь землю провалилися, а потім неподалік щось гучно бухнуло, вона полетіла на той звук і ось знайшла Хому і Михася.

Друзі зринули високо над морем, Михась видобув з кишені чар і загравав. На мелодію примчали усі дракони. Починався світанок, і всі помітили, що Спайк засинає, адже він був мороком, який вбивало світло.

35. Шепіт зимного вітру

Смуга на сході поволі розгоралася. Бліде сяйво майбутнього світанку страшенно непокоїло Навігатора, і якби він міг, то зупинив би ранок. Уперше в житті він не хотів сходу сонця, бо розумів: з першим променем обірветься життя Спайка. У хлопця покотилися сльози. Коли він знову загубив інших драконів і приклав до вуст вуркоту, жодна струна не бренькнула. Лихоманка, на якій він летів, сказала, що вуркота може бути зламана. Та потім вона здогадалася, що хлопець втомився. Він і сам вже зрозумів – невідомо як, але чар відчув його ганебні думки. Лихоманка підбадьорила хлопця, він впевнено підніс до вуст вуркоту. І враз галаслива зграя мандрівних драконів вихопилася з-за найближчого пагорба. Навігатор оглянув своїх підопічних: Котька міцно спав у лапах Великого Греця, а от Спайкові дрімати не давали. Хтось із драконів постійно намагався розважати пораненого хижака, щоб не дати йому поринути в останній смертельний сон. Хома розповів, що вітер зірвав зі Спайка пов'язку, а замінити її нема чим. Михась побачив, що тіло Спайка стало ще прозоріше. Хлопцеві саянула думка дуже стрімко промчати над усією грядою Кримських гір. Хай-Тобі-Грець сказав, що зграя може за хвилини двадцять промайнути всі Кримські гори – від Севастополя до Керчі.

36. Кам'яне море

Драconi помчали чимшвидше. Михась сидів на спині Лихоманки. Разом з ними мчав Хома, який міцно вчепився у хвіст золотої дракониці, бо відсутність третини хвоста не давала змоги грушевому дракону самостійно розвинути належну швидкість. За ними гнала зграя на межі своїх можливостей. Товариство промчало над печерними містечками Ескі-Кермену, над круглими куполами Кримської обсерваторії, над мінаретами палацу кримського хана.

Надія танула з кожною хвилиною, але попереду в гірському хребті відкрився просвіт, і хлопець раптом побачив спалахи, які пускали вогнедихи. Це були посадкові вогні. Нарешті вони опинилися на Карабі-Яйла – кам'янистому плоскогір'ю високо в горах. Посадкову смугу позначали дракони, які вишикувались коридором у два ряди і дружно видихали полум'я. З невеличкого будиночка з антеною на даху вискочило двоє людей і побігли їм назустріч. То були аспіранти з Інституту Експериментальних Досліджень Фольклорної Флори і Фауни – Олекса і Мурат.

Спайк утратив майже всю вагу і тепер важив не більше, ніж жменька снігу. Він ще жив, але очі в хижака були заплющені, а дихання слабшало з кожним подихом. Зненацька тінь Спайка запитала, чи повернеться Олелько. Михась відповів, що Олелько вже за п'ять днів буде вдома, канікули закінчуються! Спайк попросив передати привіт, а потім гучно видихнув повітря й затих, а ледь помітні обриси його тіла почали розчинятися.

37. Майстер драконів

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Мурат рішуче наказав Михасеві грати, бо доки гратиме, доти триватиме життя Спайка. Потрібно було дочекатися Майстра Драконів. Хлопець грав і грав, він мусив до останнього, навіть попри безнадію, дбати про своїх драконів. Не перестаючи грати, Михась, скосив очі й побачив, що дракони знову вишикувались у два ряди й почали дружно видихати вогонь, щоб створити посадкову смугу. Туди швидко знижувався неймовірних розмірів дракон на ім'я Астеріон, який мав пурпурову луску. На ньому сиділо двоє вершників – старий і дівчинка. Михась опустил вуркоту, але дівчинка махнула йому рукою, щоб він продовжував грати. У дівчинки було щось на зразок кобзи, а в старого – великий барабан, дуже схожий на той, який був у підступного галантерейника. Спочатку вони підхопили сумну колискову вуркоти, а тоді ритм прискорився і мелодія пожвавішала, повеселіла. Спайк ожив і навіть сказав, що голодний. Мурат повів Спайка на кухню, а до Михася підійшов Олекса і потиснув йому руку, наче дорослому. Олекса сказав, що ніколи не міг уявити, що такий хлопчик, як

Михась, здатен впоратися з цілою ватагою крилатих чудовиськ! Хлопець привів до Караб-Яйли аж вісім драконів. Майстер Драконів додав, що восьме драконеня – молодший брат Михася, який мусить обов'язково перетворитися на людину.

Уважніше приглянувшись до чарівника, Михась згадав, що це бабусин сусід, той самий дід Шпак-музика, що змайстрував вуркоту! Щоправда, тепер старий був зодягнений у широчезну оксамитову синю мантию, якою вільно мандрували сузір'я, хвиляста біла борода майже сягала колін, а чоло прикрашав золотий обруч з величезним сапфіром. Дідусь сказав, що тоді в Карпатах одразу збагнув, що з Михася буде добрий Навігатор драконів, тому й подарував вуркоту. Михась запитав, як вийшло, що чар потрапив і до Амура Ґаланта. Тоді дідусь розповів, що колись побував у дитячій художній школі і звернув увагу на одного хлопчика. Усі діти малювали якусь тварину, а цей хлопчик намалював дракона. Дідусь вирішив, що той добре ставиться до драконів, і подарував йому чар-барабан пояснивши, яку владу він тепер матиме над крилатими ящурами. Та потім виявилось, що той хлопець захоплювався не самими драконами, а тільки красою їхньої шкіри. Першого довіреного йому дракона він підступно приспав, розкріїв його шкіру і створив колекцію вишуканих ґалантерейних виробів. Коли розбагатів, вигадав собі ґламурне ім'я – Амур Ґалант. Щоб отримати нових драконів, він вдавався до шахрайства і контрабанди. На совісті цього мерзотника життя вісімнадцяти вогнедихів. Ніхто не міг його побороти, бо він знайшов охоронця, що знався на магії Сходу. Карлик Жовтий Треш оточив драконарій якимись чарами недосяжності.

38. Мінлива Альфа і Кодекс Драконів

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Михась познайомився з онукою дідуся, яка дуже захоплювалася героїчними вчинками хлопця. Звали її Альфою. Вона змінювалася щомиті. Її довгелезне волосся було то чорне-чорне, то палало рудим вогнем. Те саме відбувалося й з очима: на хлопця дивилися то сині, то карі, то смарагдово-зелені очі. Альфа Бетельгейзе мала чар-торбан. Дівчинка розповіла, що народилася під мінливою зіркою Бетельгейзе, могла сама обирати, якою їй бути. Та їй ще було важко визначитися, якою бути.

Альфа з Михасем відшукали Котьку, який саме грався з маленькими драконенятами. Щоб перетворити брата на людину, Альфа і Михась почали грати на своїх інструментах. Після перетворення Котька був голий, тож Михась загорнув його у свою куртку. Альфа відірвала чималий клаптик свого мінливого вбрання і склала його вдвоє. У її руках застрекотала якась крихітна машинка – і за кілька хвилин комбінезон був готовий. Тепер найменший з братів Вербицьких блискотів і мінився різними кольорами, як і його рятівниця.

Онука Майстра Драконів повела Михася і його драконів заповідником. Майже на

кожному кроці Карабі-Яйли траплялися печери. Вони побачили велику кам'яну брилу – найголовніший менгір яйли. Саме тут відбувалися всілякі урочистості, бо на скрижалі вирізьблено головні закони драконів. Михась з цікавістю прочитав: КОДЕКС ДРАКОНІВ, який був написаний і людською і драконячою мовами:

1. Не їж людину.
2. Не чини людині ніякого зла.
3. Рятуй людину від усілякого лиха.
4. Слухайся Навігатора.
5. Живи на Місяці, а Землю залиши людям.
6. Драконе — літай!

Розглядаючи письмена, викарбувані на древньому камені, Навігатор замислився про непрості стосунки між людьми і драконами. Лихоманка підійшла до хлопця і попросила пробачення за те, що в Олешківських пісках дракони наговорили йому багато прикрого про людство. Усі дракони заплодували Михасеві.

Згодом Альфа Бетельгейзе розповіла, що живе Місяці з батьками й дідусем в Драконовій долині. І Астеріон, дідусів дракон, теж там живе. До них наблизився той велетенський пурпуровий дракон, на якому вони з Майстром Драконів прибули до заповідника. Побачивши Михасеву зграю, велетень схилив голову і привітно усміхнувся. Альфа сказала Михасевим драконам, що Астеріон Мудрий – завуч драконячої школи, де їм доведеться вчитися. Тут, на Карабі-Яйлі, є тільки дитсадок, бо малі драконенята ще надто слабкі, щоб подолати шлях до Місяця. А Михасеві дракони будуть навчатися в Драконовій долині.

39. До Місяця

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Хома перелякався цієї новини, бо він хотів бути разом з Михасем. Та Альфа пояснила, що треба вчитися, а Михась повернеться додому, бо має жити людським життям. Грушевий дракон похнюпився. Михась відчув, що йому теж перехопило подих. Та потім друзі дізналися, що в ніч повного Місяця Михась і Хома можуть зустрічатися, достатньо лише, щоб Михась заграв на вуркоті. Адже дракони доволі швидко вчаться долати відстань Місяць–Земля.

До їхнього гурту знову підійшли Майстер Шпак, Мурат та Олекса. Потрібно було летіти на Місяць, бо починало сходити Сонце, а тоді злітати важче. Дідусь мусив залишитися на Землі, бо йому повідомили, ніби подібну до дракона істоту бачили в озері Синьовир на Закарпатті, а в Карпатах, біля Яремчі, якийсь лижник перечепився через чийсь довжелезний лускатий хвіст, що стирчав з-за скелі. Треба відшукати тих заблукалих драконів, знайти їм Навігатора, щоб доправив їх до заповідника, і

переправити на Місяць.

Михась по черзі обійняв кожного зі своїх драконів, Гарбузяний Пих шепнув хлопцеві на вухо, що він супер-Навігатор. Золота Лихоманка пообіцяла писати йому листи. Спайк попросив передати Олелькові привіт. Хома сказав, що дізнався, що його хвіст відросте за два тижні. Троє братів Вербицьких обнялися і попрощалися. Альфа Бетельгейзе з Астеріоном та усіма іншими драконами рушила в дорогу, вигукнувши: "Драconi, вперед!". Михась дивувався, як цей досвідчений Астеріон і дивакувате дівча вправно командують зграєю, і мимоволі відчував ревності, адже це були його драconi. Хлопець витяг з кишені чар-вуркоту і підніс до вуст. Цього разу навздогін зграї залунав урочистий драконячий марш "Вперед, крилаті!".

А за пів години Навігатор драconi уже міцно спав на задньому сидінні службового автомобіля, який віз братів Вербицьких до аеропорту на ранковий рейс Сімферополь-Київ.

ЕПІЛОГ

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Десь тижнів зо три потому Михась увечері вийшов викинути сміття. Біля під'їзду він зупинився і поглянув угору. Небо було чисте, а на ньому – повний Місяць. Раптом з'явився Олелько Пихач. Він запитав, як загинув Спайк. Михась відповів, що Спайк живий, але хлопець не хотів розповідати про Країну Драconi на Місяці. Хлопці домовилися зустрітися о пів на одинадцяту ночі біля сходів на горище. Коли вони зустрілися там, Олелько розповів, як Спайк потрапив до нього. Колись Олелько пішов з батьком на виставку собак. Там було безліч симпатичних собачат, а біля входу якийсь здоровезний дядько тримав велике щеня. Воно було страшенно перелякане, намагалося сховатися за господаря й гарчало. Всі інші цуценята гралися, весело попискували, а цей був такий самотній, що нагадав Олелькові самого себе. Коли щеня вкусило його за пальця, він зрозумів, що це якесь зовсім інше створіння. Пізніше хлопець зрозумів, що це дракон.

Михась відчинив віконце на горищі. Потім дав Олельку клацку і показав, як натискати. Навігатор набрав повні груди повітря й підніс до вуст чар-вуркоту. Спочатку не відбувалося нічого, а потім хлопець побачив у небі дві крапки – синю і чорну. Вони швидко більшали, і невдовзі на дах їхнього будинку стрибнули два драconi – грушевий і чорний морок. Олелько Пихач помчав назустріч своєму хижакowi. Спайк уже встиг навчитися правильно говорити. Михась отримав привіт від Мінливої Альфи і запрошення на її день народження. Хома розповів, що Хай-Тобі-Грець влаштувався вихователем у дитсадку, Золота Лихоманка вчиться долати міжзор'яні відстані з надсвітловими швидкостями, Пих вирішив відвідати свою рідню, яка мешкає на Сонці, а

сестри Лимонки щоранку закохуються в якогось нового дракона, однак чомусь обов'язково в одного й того самого, але до вечора встигають розчаруватися і помиритися. Хома посадив драконяче дерево. Михась нагадав йому, що паросток треба поливати фруктовим соком. За час, що вони не бачились, Хома вже сягнув десь під три метри завдовжки.

Олелько був ошелешений і зовсім нічого не розумів, тому Хома почав розповідати йому все з початку.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу